

РЕШЕНИЕ

№ 3546

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА**

при участието на секретаря **МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА** Гражданско дело № 20221110127852 по описа за 2022 година

Производството е образувано след отмяна на постановеното по гр.д. № 19636/2020 г. на СРС, ГО, 76 състав неприсъствено решение от 05.05.2021 г. с решение от 12.05.2022 г. по гр.д. № 13640/2021 г. на СГС, ГО, IV Б състав и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Подадена е искова молба от срещу С. К. У..

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор № 3871 от 03.07.2017 г. ответникът е заемал при него длъжността „специалист клиентско обслужване“ в структурата „РАУРАЛ обслужване на клиенти Холандия“ с месечно трудово възнаграждение в размер на 2 500 лв. Твърди, че на 22.07.2019 г. ответникът е отправил предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 12.08.2019 г. Съгласно пар. 9, ал.1 от трудовия договор същият се прекратява с 2-месечно предизвестие, с оглед на което в полза на работодателя е възникнало вземане за обезщетение по чл.220 КТ за неспазено предизвестие от страна на служителя в размер на сумата от 3 594 лв., платимо в срок до 30.09.2019 г., като с получаване на заповедта за прекратяване на ТПО служителят е бил уведомен за това и се е съгласил с размера на обезщетението. От страна на ответника не е последвало плащане.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от **3 594** лв., представляваща обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на ТПО, ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане, и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД – сумата от **139, 78** лв. мораторна лихва за периода 01.10.2019 г. – 26.05.2020 г. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от ответника С. К. У..

В първото по делото открито съдебно заседание ответникът оспорва исковете, като твърди, че е погасил изцяло задълженията чрез плащане.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Не е спорно между страните, че по силата на трудов договор № 3871/03.07.2017 г. ответникът е заемал при ищеца длъжността „специалист клиентско обслужване“, код по НКПД 4222 3003 в структура „РАУРАЛ обслужване на клиенти Холандия“ в Срещу месечно възнаграждение в размер на 2 500 лв.

Договорът е сключен със срок за изпитване от 6 месеца.

Съгласно пар. 9, ал.1 от договора след изтичане на срока за изпитване трудовото правоотношение може да бъде прекратено от всяка от страните на предвидените в КТ основания с 2-месечно предизвестие.

От страна на ответника е отправено предизвестие за напускане от 22.07.2019 г., считано от 12.08.2019 г.

Работодателят е издал заповед от 07.08.2019 г., връчена на същата дата, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.326, ал.1 КТ, считано от 12.08.2019 г. В същата е посочено и че на основание чл.220, ал.1 КТ служителът дължи на работодателя обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 3 594 лв., платимо до 30 дни от датата на връчване на заповедта.

От представените от ответника писмени доказателства се установява, че по молба на е било образувано изп. дело № 20218560401320 по описа на ЧСИ, рег. № 856 на КЧСИ, срещу С. К. У. въз основа на изпълнителен лист, издаден на 10.05.2021 г. въз основа на подлежащо на изпълнение решение по гр.д. № 19636/2020 г. на СРС, 76 състав, т.е. неприсъственото решение, след отмяната на което по реда на чл.240 ГПК се развива настоящото производство. Със съобщение изх. № 5751/03.02.2022 г. по изпълнителното дело длъжникът е уведомен, че е разпоредено приключването му поради пълно погасяване на задълженията. Приложени е и съобщение за вдигане на запора на трудовото възнаграждение на длъжника.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл.220, ал.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

В тежест на ищеца по главния иск е да докаже, че: 1) между него и ответника валидно е възникнало трудово правоотношение със соченото в исковата молба съдържание; 2) че същото е било едностранно прекратено от работника/служителя с отправено до работодателя предизвестие; 3) уговорения между страните срок на предизвестията; 4) че дължимото обезщетение е в размер на исковата сума – предпоставки, които с оглед ангажираните по делото писмени доказателства съдът намира, че в случая са налице.

Установи се по делото, че при уговорено между страните 2-месечно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение ответникът е отправил писмено предизвестие от 22.07.2019 г. за прекратяване на ТПО, считано от 12.08.2019 г., т.е. при неспазване уговорения срок на предизвестията, с оглед на което в полза на ищеца е възникнало вземане за обезщетение по чл.220 КТ в претендирания размер.

Длъжникът е изпаднал в забава за изплащане на сумата след покана, каквато се съдържа във връчената му заповед за прекратяване на ТПО, връчена на 07.08.2019 г., с която се предоставя 30-дневен срок за изпълнение, изтекъл на 06.09.2019 г., следователно считано от 07.09.2019 г. е налице забава. При спазване принципа на диспозитивното начало и заявения исков период 01.10.2019 г. – 26.05.2020 г. искът за мораторна лихва се явява основателен в предявения от ищеца размер, който не се и

оспорва от ответника.

В тежест на ответника е да докаже плащане на задълженията. От представените от последния писмени доказателства се установи, че по изпълнително дело № 20218560401320 по описа на ЧСИ, рег. № 856 на КЧСИ, образувано въз основа на постановеното неприсъствено решение по гр.д. № 19636/2020 г. на СРС, 76 състав, ответникът е погасил изцяло задълженията. С отмяната на неприсъственото решение и връщането на делото за ново разглеждане висящността на спора се запазва, с оглед на което се налага извод, че ответникът е погасил изцяло задълженията в хода на процеса, като плащането не е спорно между страните, поради което исковите следва да се отхвърлят.

По разноските:

Доколкото исковите се отхвърлят като погА.и чрез плащане в хода на процеса, право на разноски има ищецът, на когото следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 1 935, 76 лв. разноски, от която: сумата 743, 76 лв. разноски пред СРС, сумата 592 лв. разноски във връзка с производството по обезщетение на бъдещ иск, които подлежат на присъждане в настоящото производство съгласно т.5 от ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, и сумата 600 лв. разноски в производството по чл.240 ГПК пред СГС, които подлежат на присъждане в настоящото производство.

Ответникът няма право на разноски по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от, ЕИК..... срещу С. К. У., ЛНЧ ***** искове с правно основание чл.220, ал.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от **3 594** лв., представляваща обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № 3871 от 03.07.2017 г., ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане, и сумата от **139, 78** лв. мораторна лихва за периода 01.10.2019 г. – 26.05.2020 г. – като **ПОГА.И ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ В ХОДА НА ПРОЦЕСА**.

ОСЪЖДА С. К. У., ЛНЧ ***** да заплати на, ЕИК....., на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **1 935, 76** лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____